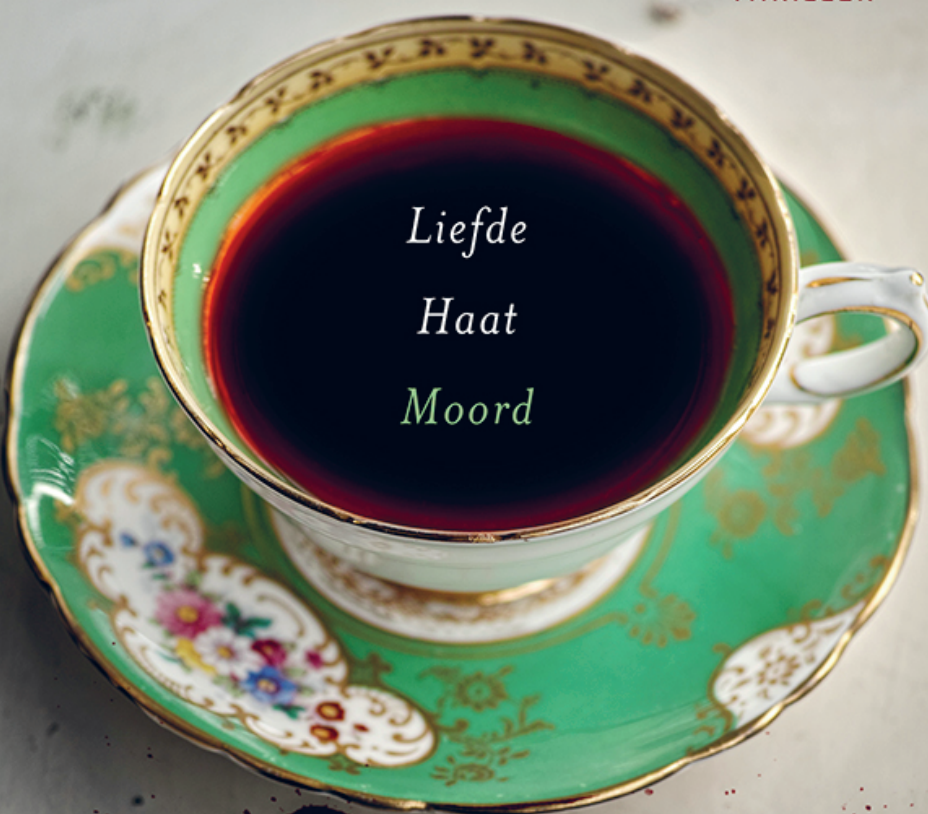

VREEMD BLOED

Marly van Otterloo

THRILLER

Liefde

Haat

Moord

DE CRIME COMPAGNIE

1

MARE

Drie minuten voordat de wekker zal afgaan, wordt ze uit zichzelf wakker. Snel pakt Mare haar telefoon van het nachtkastje en drukt op het daartoe bestemde grijze vakje. Naast haar draait Harold zich om. Gelukkig is hij een goede slaper. Het is al erg genoeg dat zij er zo vroeg uit moet, laat hem vooral lekker blijven liggen. Ze werkt zich naar de rand van het bed als ze zijn hand in haar zij voelt. Met een krachtige beweging trekt hij haar naar zich toe en fluistert: 'Kom maar gauw terug, ik mis je nu al.'

Vluchtig kust ze zijn lippen. Daarbij valt haar weer op dat, hoe gek je ook op iemand bent, de ochtendadem van een geliefde een onaangename aanslag op de reukzin is.

'Je zult zien: de week vliégt voorbij.' Ze moet tempo maken: douchen en aankleden. Het is een heel eind rijden naar Villa Rietsteijn, ruim tweeënhalf uur om precies te zijn. Achteraf gezien had ze vannacht beter thuis, in haar eigen appartement, kunnen overnachten. Stom om niet uitgerust aan zo'n week te beginnen.

Het was er gisteravond al mee begonnen dat ze pas na zevenen bij Harold kwam aanzetten. Ze wilde van haar werkplaats vertrekken toen de bel ging en er gelijktijdig op het raam werd geklopt. Eigenaardig, zo laat, had ze nog gedacht. Misschien was het iemand van het industrieterrein die haar een prettig week-

end kwam wensen. Maar op haar stoep stond de opdrachtgever van een stel bureaustellen die ze eerder die week had afgeleverd: Bart, de baas van een consultancybureau. Een vijftiger met een kaal hoofd, op zijn wenkbrauwen en het driehoekje grijs haar onder zijn lippen na. Voor het laatste bestond een naam, las ze eens: *soul patch*.

In geen honderd jaar had ze hem verwacht. Zodra ze de deur opende, drong de kou binnen. De temperatuur lag rond het vriespunt, maar de gevoelswaarde was min tien. Bart wist dan ook niet hoe hard hij naar binnen moest hollen. Met een oranje plastic tasje onder zijn rechterarm geklemd beende hij langs haar naar de tafel – haar vergadertafel, eettafel en werktafel. Voordat Mare iets kon zeggen, haalde hij een fles champagne en twee flûtes uit de tas.

‘Ik heb je niet live bedankt voor je fraaie kasten, dus dat doe ik op de valreep van het oude jaar graag nog even,’ lichtte hij zijn geste toe.

Daar zat ze niet op te wachten, het was al laat. ‘Heel attent van je, Bart...’ begon ze, maar met een geroutineerd gebaar ontkurkte hij de fles al. Ongemerkt kneep haar maag samen. Haar twee assistenten waren al een paar uur naar huis. Aan het einde van de dag zat ze meestal alleen in de studio. Vriendinnen zeiden regelmatig dat zoiets vragen om moeilijkheden was: ‘Je bent daar een *sitting duck*. Geen hond die je hoort als er iets gebeurt.’

Mare wuifde hun bezorgdheid stevast weg met: ‘Als ik in mijn uppie ben, sluit ik de deur met een extra slot.’ Dat was het plan tenminste. De keren dat ze het daadwerkelijk doet, zijn op de vingers van één hand te tellen.

‘Het gaat erom dat iedereen je daar ziet zitten.’

Helemaal waar. Juist vanwege de ramen koos ze voor deze plek. Hoge ramen die zicht bieden op de lucht waarin de kleuren van de zee worden weerspiegeld. Dat ziet zij in elk geval, ook al ligt het strand een kilometer verderop. Heel vervelend dat ze door Barts inval moest denken aan de waarschuwingen van haar

viendinnen. Het hele bedrijventerrein was al een paar uur zo goed als uitgestorven. De buurman, een aannemer, had nog gezegd. Daarna was het zo goed als stil gebleven: geen optrekkend of afremmend vrachtverkeer, gebrom en gezoem van machines en apparaten, geklop, gehamer, gesis van perslucht, het stapelen van pallets, geluiden van ventilatie- en afzuiginstallaties, geen stemmen. Ideaal om de administratie af te ronden vóór haar week afwezigheid.

Tijdens de uitvoering van de opdracht heeft ze Bart niet of nauwelijks gezien. Alleen bij het acquisitiesprek was hij aanwezig. Zéér aanwezig: geen millimeter afwijking zou hij accepteren en hetzelfde gold voor de deadline: 10 december was 10 december. Even had Mare nog getwijfeld of ze de klus wel zou aannemen, maar door zijn opstelling deed Bart ook een appel op haar competitieve kant. Bovendien was hij typisch iemand die bij tevredenheid zijn lof niet onder stoelen of banken zou steken. Net zoals ze hem in staat achtte tot dodelijke antireclame, rekende ze erop dat hij bij een positief resultaat nieuwe klanten zou aanbrenge. En die waren zeer welkom, zeker na de recente start van een collectief net afgestudeerde meubelontwerpers en -makers die hun diensten aanmerkelijk goedkoper aanboden dan zij.

Ze had zich dus voorgenomen het karwei te klaren: perfecte kasten met volmaakt onzichtbaar – haar handelsmerk – hang- en sluitwerk, oplevering uiterlijk 9 december. Samen met haar assistenten had ze zich uit de naad gewerkt en het was gelukt. De kastenwand in de boardroom zag er te gek uit.

Ze merkte dat haar ademhaling onrustig was, maar het moment om Bart de deur te wijzen was voorbij. ‘Eén glaasje dan. Mijn man wacht op me,’ zei ze met ferme stem. ‘Mijn man’ klonk op de een of andere manier overtuigender dan ‘mijn vriend’.

Meteen verscheen er een grijns op Barts gezicht. ‘Maak je geen zorgen, Mare. Ik wil een glas met je drinken, niet met je trouwen.

Dat heb ik al gedaan. Tot volle tevredenheid overigens. Cheers! Op jou en je mooie kasten.'

Ze voelde dat ze bloosde. Misschien was ze ook wel te argwanend, ze kon beter relaxed zijn complimenten accepteren. Net als bij veel vrouwen niet haar sterkste kant. Zoals altijd moest ze de neiging onderdrukken zijn pluim af te zwakken met: 'Ach, ik doe het al een tijd,' of: 'Mijn hele team heeft zich ingezet.' Het viel haar vaak op dat mannen veel minder moeite hadden met het in ontvangst nemen van lofuitingen. Soms deden ze er nog een schep bovenop: 'Ja, dat vind ik zelf ook.'

'Fijn dat je blij bent met ons werk,' had ze tegen Bart gezegd. Maar zijn aandacht was al bij een volgend onderwerp: de kerstvakantie. Ook dit jaar ging hij met zijn gezin naar Sankt Moritz.

'In hetzelfde hotel als Richard Branson en zijn familie. Die man loopt daar gewoon op zijn sokken. We vertrekken morgen al.' Hij keek haar aan en vroeg: 'Ski jij ook?'

Ze stak haar handen naar voren. 'Nee. Ik heb het vroeger niet geleerd en nu neem ik het risico niet meer. Dit is mijn gereedschap.'

Barts blik dwaalde af naar haar grootste formaat zaag en de kolomboor. 'Daar moeten je vingers ook niet tussen komen.'

Voor de vorm klopte ze met haar vlakke hand tegen de onderkant van de tafel.

'Dan ga je vast naar de zon,' concludeerde Bart. Thuis de feestdagen doorbrengen was blijkbaar geen optie.

Mare schudde haar hoofd: 'Toevallig vertrek ik morgenochtend naar het oosten van het land, naar een zorghotel. Mijn oma Nettie kwam daar graag en ik heb haar beloofd er eens een weekje vrijwilligerswerk te doen.'

'Ze leeft niet meer?'

'Nee.'

'Is dat zoiets als die boot van het Rode Kruis, de Henry Dunant? Daarop heeft mijn vader vroeger weleens gevaren.'

‘Hetzelfde idee, ja.’

‘Wat goed dat je dat doet,’ zei Bart daarop, ‘je bent een te gek wijf!’ Vervolgens trok hij zonder enige overgang haar hoofd naar zich toe en drong zijn tong haar mond binnen. Het was gebeurd voordat ze er erg in had.

‘Wat doe jij nou?’ Ze rukte zich los en sprong op.

‘Sorry,’ zei hij onmiddellijk, ‘dat ging vanzelf. Omdat je zo’n mooie vrouw bent. Met zulk mooi haar.’ Op zijn gemak tikte hij op zijn kale hoofd: ‘Zie het maar als een variant op penisnijd: háárnijd.’ Zichtbaar ingenomen met zijn vondst vertrok zijn gezicht in een zelfgenoegzame grimas.

Zelf kreeg ze een waas voor haar ogen. Wat dacht hij wel niet? ‘Eruit. Nu!’ Met grote stappen liep ze naar de deur. Onwillig volgde Bart. Hij knikte nog even naar de fles champagne. ‘Neem ’m lekker mee naar huis.’

Ze trok de buitendeur open. Het was pikkedonker en ijsig koud. Bart rende naar zijn auto terwijl hij over zijn schouder riep: ‘Veel plezier met die ouwetjes!’

Waarom had ze dat die man aan zijn neus gehangen? Narillend ging ze nog een tel aan tafel zitten voordat ze het restant van de champagne in de spoelbak gooide. Daarna graaide ze haar spullen bij elkaar en vergrendelde ze de deur.

Tien kilometer boven de toegestane snelheid, was ze naar Harold gereden. Onderweg besloot ze hem niet te vertellen over Barts bezoek. Hoewel normaliter uiterst beminnelijk, kon Harold nog weleens primitief uit de hoek komen. Ze was er een paar keer getuige van geweest hoe op het werk en in het verkeer de straatvechter in hem bovenkwam. In een openhartige bui had hij eens gezegd: ‘Ik ben niet voor niets opgegroeid tussen tokkies. Bij mij in de buurt waren ze niet zo van de woorden.’

Gelukkig was het rustig op de weg. Dat bood haar de gelegenheid nog even na te denken over hoe het met Bart zo mis

kon gaan nadat haar eerste intuïtie juist was geweest. Niet dat ze zichzelf daarvoor op de borst hoefde te kloppen. Er was geen Sherlock Holmes voor nodig om dubbele bedoelingen te zoeken achter een klant die na werktijd vanuit het niets kwam aanzetten. En hij was ook niet de eerste die zich misdroeg, maar tot nu toe was Bart uiterst correct geweest. Nul flirterig. En ze wil verdomme niet bij elke vent op haar hoede zijn voor mogelijk opspelend testosteron. Met vriendinnen heeft ze het regelmatig over grensoverschrijdend gedrag. Na zo'n discussie zei een van haar oudste vriendinnen eens tegen haar: 'Jij zult nog jaren last houden van opdringerige types. Je bent nu eenmaal mooi.'

'Onzin,' had ze geprotesteerd, 'ik heb mooi háár.' Van alle overige onderdelen wist ze wel iets te noemen wat voor verbetering vatbaar was, met bovenaan de lijst haar wel erg bescheiden voor-gevel. Een te verhelpen euvel, maar daar begon ze niet aan.

Aangekomen bij Harolds huis haalde ze een paar keer diep adem. Klaar, Bart was haar energie niet waard. Even keek ze nog naar haar koffer – thuis gepakt voor de komende week – op de achterbank. Hij kon vannacht in het busje blijven.

Door de gordijnen van Harolds huiskamer schemerde warm geeloranje licht. Zijn overleden vrouw Brigitte was beslist gezegend met een goede smaak. Mare hoorde om zich heen wel dat nieuwe partners niet konden leven met de inrichting van hun voorgangsters en er zelfs op stonden om te verhuizen omdat de dode nog te veel ruimte zou innemen. Daar begreep ze niets van. Ook uit de verhalen van Bobby, de elfjarige dochter van Brigitte en Harold, kwam Brigitte naar voren als een lieve vrouw en moeder. Harold en Bobby moeten vooral veel aan haar blijven denken.

In de gang hingen verschillende foto's van Brigitte. Samen met anderen en alleen. Mare had er eens goed naar gekeken toen ze het huis voor zichzelf had. Brigitte was een knappe vrouw geweest.

Blond, slank, met blauwe ogen. Net als zichzelf een stuk jonger dan Harold. Daarnaast leken er meer verschillen dan overeenkomsten tussen hen. Zo werkte Brigitte, tot het moment waarop haar borstkanker terugkeerde, als stewardess. Een horrorberoep, als je het Mare vroeg. Zelf zou ze lastige passagiers met hun koppen tegen elkaar slaan. Harold vond het leuk van haar dat zij een eigen onderneming had en was oprecht geïnteresseerd in de creatieve processen die erbij kwamen kijken.

Brigitte was beslist meer dienend van aard dan zij. Ook thuis stond de deur altijd open voor iedereen, organiseerde ze van alles en kookte ze graag. Al snel had Mare tegen Harold gezegd dat hij daarmee had gemazzeld. Zelf maakte ze weinig klaar op culinair gebied, ze ontbeerde de feeling ervoor en vond uitgebreid kokerellen meestal zonde van haar tijd. Harold en zij kookten zo'n beetje om en om, meestal simpele, gezonde maaltijden.

Bobby was natuurlijk volop in de groei, het begin van borstjes tekende zich af. Haar oma Ingrid – Brigittes moeder – had het met haar over de eerste menstruatie gehad. Brigitte was er vroeg bij, Bobby misschien ook.

Al met al viel Brigittes naam regelmatig, waarbij Mare het waardeerde dat Harold reëel over haar praatte en geen heilige van haar maakte – hij zou de eerste niet zijn die dat deed. Ze hadden ook weleens bonje, Brigitte was in zijn ogen een controlfreak. Iets waaraan zichzelf op werkgebied ook leed, maar bij Brigitte draaide het, in Harolds ogen, om onnozele dingen: kranten minutieus opvouwen, zijn golf tas moest na gebruik onmiddellijk in de kast, de vuile vaat meteen in de afwasmachine.

Na een laatste harde klap op het stuur – bestemd voor Bart – was ze Harolds huis ingegaan. Met de enorme dennenboom midden in de huiskamer kon het niemand ontgaan dat het bijna kerst was. Bobby had hem versierd met louter roze ornamenten. Een vrolijk gezicht.